

Szent Péter és a méhek

Egyszer Jézus Krisztus a földön jártában-keltében ment, mendegélt Szent Péterrel. Egyszer csak felsóhajtott Péter:

– Mégis szép dolog Istennek lenni!

– Miért, Péter? – kérdezi tőle Krisztus.

– Segíteni az özvegyeken, árvákon; megjutalmazni a jókat, megbüntetni a gonoszokat. Ha én lehetnék az Isten, nem lenne egy gonosz ember sem a földön.

Alighogy Péter ezt kimondta, Jézus meglátott egy méhrajt egy fiatal hajtáson. Azt mondja:

– Eredj, Péter, fogd azt a rajt a kalapodba, vigyük el magunkkal, hátha még hasznát vesszük!

Péter odamegy a kis fa alá, belesöpri a rajt a kalapjába. De mivel sok volt, egy csomó a kezére rakódott.

Vitte aztán kalappal együtt a rajt. Egyszer egy méh beleeresztette a fullánkját a kezébe. Péter keservesen feljajdult, földhöz vágta az egészét.

– Mi lelt Péter, mit csináltál?

– Jaj, hogy a mennykő csapjon ebbe a rajba, egy megcsípte a kezem szárát!

– Miért büntetted meg mindet? Miért nem választottad ki közülük azt, amelyik megcsípett?

– Hiszen ha tudtam volna, hogy melyik az, de mind olyan egyforma, mint két szem lencse.

– Lásd, Péter, ha te Isten lennél, akkor is így cselekednél. Ha egy megbántana az emberek közül, kész volnál azért az egyért a többi ártatlanon is bosszút állni, ne legyél te Isten!

magyar legendamese